

PREMI DE POESIA
EL JARDÍ D'OR

Una llegenda comptava
d'un jardí a les muntanyes,
on la font de la joventut
una vegada brollava.

Un oasi enmig de res
que havia allotjat durant mil·lennis
un poble rebel
que no volia amos.

A l'oasi, un gran jardí,
amb pomeres i arbres fruiters,
aroma del gessamí
i tombes mil·lenàries.

Totes les tombes iguals,
sense marques d'identificació.
Només un fragment de gerro
sense nom, per indicar-les.

Mil abelles volaven a les flors,
taral·lejant i ballant,
per produir mel daurada
i cultius segurs.

El camí no és fàcil
cap a l'oasi enmig del no-res:
quants viatgers es van perdre...
molts han fracassat.

Veu sempre recte, sense dubtar,
amb la muntanya sempre al costat.

El curs dels rierols
us mostrarà l'adreça.

Un miratge apareixerà a l'horitzó:
les cúpules daurades duna ciutat.
Parets blanques, sostres de terrasses
d'on t'observaran les dones.

Tornarem allà algun dia,
ens trobarem amb vells amics,
en una reunió programada
i llargament esperada.

Serà un camí llarg,
sota cels de turquesa i lapislàtzuli,
a la càlida brisa que baixa
de les muntanyes del nord.

Al final del viatge,
la ciutat llegendària ja no existeix.
L'or s'ha esvaït, el mercat està en silenci,
les parets senten el pes dels anys.

Casa meva és la tercera a la dreta
a partir del mercat,
a la direcció del sol naixent.
Hi haurà algú que t'hi acompanyi.

L'aigua brolla de la roca,
congelada, en una llum encegadora,
entre les mates d'herba sensible,
per regar tot el jardí.

Refrescarem l'or,
reviurem les fonts
abocant llet i mel
i plantarem flors de colors.

Serà com un retorn a casa
a l'ombra de les moreres,
entre l'aroma de roses
i un te de menta.

Una nit al jardí,
al corrent d'aire fresc,
entre xiscles dels ratolins
i gats caçant a les ombres.

Allí ens cobrirà l'ala
de la gran òliba comuna,
volant a la recerca de preses
a la pàl·lida llum de la lluna.